

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **B. A.**
zastoupený: Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Berní
2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 5. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-ZA19-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-ZA19-2025 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 24. 4. 2025 tak, že je

nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby vytýkal žalobce žalovanému neposouzení důvodů jeho žádosti, kdy žádost žalobce žalovaný toliko označil za nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Za zásadní pochybení označil žalobce rozhodnutí ve věci, aniž by žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, když s žalobcem neprovedl ani řádný pohovor k důvodům nově podané žádosti, a vystačil si tak téměř výhradně s údaji, které žalobce uvedl v řízení o žádosti předcházející, které bagatelizoval a současně zcela pominul, ačkoli se jedná o skutečnosti, jež mohou vést k důvodnosti obav žalobce, a tedy důvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento nedostatek spatřoval žalobce nejvýznamněji v té souvislosti, že žalovaný zcela rezignoval na zjišťování žalobcova rodinného života na území ČR. Žalobce je manželem občanky EU, se kterou žije ve společné domácnosti. Dle názoru žalobce mu nelze vyčítat, že nebyl schopen v prvním řízení svá tvrzení důkazně podložit, když není schopen jakékoli důkazy opatřit za situace, kdy se téměř nemá na koho v Ázerbájdžánu obrátit. Dále žalobce poukázal na to, že i z dokumentů lidskoprávních organizací vyplývá, že dodržování lidských práv v zemi původu žalobce je velmi mizivé, a současně zneužívání zákona ze strany orgánů státu je naopak velmi rozšířené. Je tak zjevné, že žalobce může být skutečně ohrožen vážným nebezpečím, jemuž nebude moci čelit využitím běžné ochrany, již zákon obecně umožňuje. Z obsahu spisového materiálu, jakož i ze samotného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán k žádosti žalobce přistoupil zcela paušálně, vůbec se nesnažil zjistit skutkový stav a nepřihlédl k tomu, že žalobce na území ČR v mezidobí uzavřel sňatek s občankou ČR. Žalobce dále spatřoval ve své osobní situaci, kdy má na území ČR silné rodinné vazby, možnost zvážit uložení humanitárního azylu, což žalovaný ve svém rozhodnutí zcela opominul vypořádat. V této souvislosti poté žalobce citoval některá rozhodnutí soudů týkající se ochrany rodinných vazeb cizinců na území ČR. V tomto směru poté považoval žalobce rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 6. 2025 žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a netrpící vytýkanými vadami. Dále žalovaný konstatoval, že provedl srovnání nyní uváděných důvodů opakované žádosti žalobce s jeho tvrzeními v předchozím řízení. Nedospěl však k závěru, že by žalobce deklaroval v opakované žádosti skutečnosti označitelné jako nové ve smyslu příslušných ustanovení. Nepoukazoval na žádnou podstatnou změnu okolností případu a žalovaný neshledal nové skutečnosti či okolnosti, jež by činily důvodným předpoklad, že by byl vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. K žalobním bodům žalovaný uvedl, že námitky žalobce jsou zcela irelevantní. Žalobce jako důvod opakované žádosti uvedl jen a pouze obavy z návratu, kvůli incidentu v restauraci. Až v žalobním řízení je nově namítán sňatek s občanem EU, jenž byl uzavřen v únoru 2025, kdy si ani žalobce nepamatuje, kdy přesně je jeho manželka narozena a žaloba dedukuje hloubku vazeb žalobce na území. Toto nebylo

předmětem zkoumání, neboť žalobce dané v řízení neakcentoval. Jako důvod žádosti uvedl jiné skutečnosti, jimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Není jeho úkolem, aby za žalobce domýšlel či mu podsouval, jaké důvody má v řízení uplatnit. To je úkolem žalobce, který své povinnosti nedostál. Byl žalováným opakovaně dotazován, zda chce uvést nové skutečnosti, které má žalovaný vzít v řízení v úvahu, to však žalobce negoval. Dle názoru žalovaného břemeno tvrzení vázne na žadateli o azyl, a je tedy na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Dané skutečnosti nelze žalovanému přikládat k tíži. Námitku tak žalovaný shledal irelevantní. V napadeném rozhodnutí jsou dle žalovaného zhodnoceny všechny skutečnosti, které žalobce v průběhu řízení uvedl jako důvod své opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný trval na tom, že je ve svém rozhodnutí náležitě zhodnotil a opřel svá tvrzení o dostatečné množství objektivních zpráv o zemi původu a opatřil si dostatečné množství důkazů k žalobcem tvrzeným skutečnostem. Žalobcem přednesené skutečnosti nad to nelze považovat jako azylově relevantní tak, jak je předpokládá dikce zákona o azylu. Nad rámec výše zmíněného žalovaný poznamenal, že řízení o mezinárodní ochraně se vede dle zákona o azylu, okolnosti sňatku žalobce s občanem EU mohou mít vliv na řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nelze k tomu zneužívat řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 2. 12. 2024. Za důvod podání žádosti označil žalobce obavu z ohrožení mužem jménem R. A., který se mu údajně chce pomstít kvůli jejich potyčce v restauraci. Protože je A. synovcem člena prezidentovy ochranky, může si dělat co chce, stojí mimo zákon, mimo státní moc. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 13. 2. 2025 pod č.j. OAM-1619/ZA-ZA11-ZA19-2024 (PM 10. 3. 2025), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. V aktuálně podané žádosti ze dne 24. 4. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména obavu ze msty od R. A. pro jejich potyčku, dále uvedl, že v zemi původu nefungují zákony. Dále žalobce potvrdil, že uvedené skutečnosti uváděl ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
11. Soud v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz, a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
13. V první žádosti ze dne 2. 12. 2024, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany obavu z ohrožení mužem jménem R. A., který se mu údajně chce pomstít kvůli jejich potyčce v restauraci. Uvedl, že protože je A. synovcem člena prezidentovy ochranky, může si dělat co chce, stojí mimo zákon, mimo státní moc.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 24. 4. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména obavu ze msty od R. A. pro jejich potyčku, dále uvedl, že v zemi původu nefungují zákony.
15. Po posouzení celé věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobci byla skutečnost jím tvrzené hrozící újmy v případě návratu do země původu pro jeho obavu ze msty od osoby pana R. A. a nefungujícího systému poskytování ochrany známa již v řízení o první žádosti, kdy se touto skutečností správní orgán zabýval v rámci svého předchozího rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 13. 2. 2025 pod č.j. OAM-1619/ZA-ZA11-ZA19-2024) a neshledal ji důvodnou. Rovněž žalobce v rámci poskytnutí údajů k aktuální žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že zmíněné skutečnosti uvedl již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pakliže žalobce dále tvrdil, že by mu hrozilo v případě návratu nebezpečí ze strany pana R. A., konstatuje soud, že tato obava je ryze hypotetická a žalobce svá tvrzení nikterak nepodložil. Rovněž ze sdělení žalobce vyplývá, že prozatím k žádné hrozbě nedošlo. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný zcela v souladu s očekáváním neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod azylové

relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu a současně se jednalo o nová tvrzení či tvrzení dokládající změnu v tomto směru.

16. Dále se soud neztotožnil s námitkou žalobce týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci.
17. Z dikce ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu je zřejmé, že je to zejména žalobce, koho tíží břemeno tvrzení a důkazní, a kdo musí tvrdit a prokazovat, že jsou v jeho případě nové skutečnosti nebo že došlo k podstatné změně okolností, které je nutno vzít v potaz a nebyly žalobci známy v době řízení o jeho předchozí žádosti. Soud na tomto místě připomíná, v souladu s názorem žalovaného, že výše uvedený názor soudu je v souladu s recentní judikaturou (viz rozsudek NSS v Brně č. j. 2 Azs 49/2008-83 ze dne 24.7.2008, nebo č. j. 2 Azs 65/2009 ze 6.1.2010).
18. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *„Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
19. Žalobci se dne 25. 4. 2025 dostalo velmi podrobného poučení o jeho situaci a následcích souvisejících s nedostatečným odůvodněním jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci se dostalo tohoto poučení: *„Pokud žádáte o mezinárodní ochranu v České republice podruhé, podáváte tzv. opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V takovém případě OAMP nejdříve posoudí, zda je Vaše žádost přípustná, tedy zda se bude Vaši žádost dále zabývat standardním způsobem. Opakovaná žádost je přípustná, pokud jste uvedl/a, nebo pokud se objevily nové skutečnosti, které nebyly bez Vašeho zavinění zkoumány v prvním řízení o mezinárodní ochraně. Novými skutečnostmi může být např. změna situace v zemi Vašeho původu nebo nové informace, které jste bez svého zavinění neměl/a v prvním řízení k dispozici. Tyto okolnosti musí svědčit o tom, že byste mohl/a být v případě návratu do vlasti vystaven/a pronásledování nebo Vám tam brozí vážná újma. Pokud takové nové skutečnosti neuvedete, řízení bude zastaveno. Nové skutečnosti, které ve Vašem případě vyvstaly, můžete sdělit písemně v mateřské řeči ihned při podání žádosti nebo následně ústně při poskytnutí údajů k podané žádosti, během něhož, pokud jste si ne zvolil/a jako jazyk řízení český jazyk, bude přítomen tlumočník. K poskytnutí údajů k podané žádosti budete předem vyzván/a. Žádný další pohovor k opakované žádosti se zpravidla neprovádí.“* Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl poučen, co se týká nezbytnosti uvést ve své žádosti veškerá relevantní tvrzení i na ně kladené kvalitativní nároky a s tím spojený fakt, že nebude přistoupeno k pohovoru či jinému doplnění vysvětlení důvodů uvedených v žádosti. Tím, že žalobce neuvedl ve své žádosti žádné nové důvody či změny, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby se jej na cokoliv doptával či jej nechával cokoliv doplňovat v rámci pohovoru. Rovněž v této souvislosti soud odkazuje na znění ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jenž tento postup žalovanému přímo stanoví zákonem.
20. Současně si žalovaný pro aktuální řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace OAMP, „Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, stav listopad 2024), z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce nic v tomto směru v rámci správního řízení netvrdil. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že žalobce nikterak nerozporoval bezpečnostní situaci v zemi původu či neuváděl jakoukoliv podstatnou změnu situace v zemi původu ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dále se žalobce vzdal práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a práva vyjádřit se k nim. Pokud nyní žalobce v žalobě tvrdí nedostatky v dodržování lidských práv v zemi původu a

odkazuje na dokumenty lidskoprávních organizací, jedná se z jeho strany o nepodložená tvrzení, neboť žádný z tvrzených dokumentů k žalobě nepřiložil stejně jako v žalobě neuvedl žádný konkrétní zdroj svých informací. Nad to platí výše uvedené, kdy žalobce žalovaným zjištěný stav věci týkající se situace v zemi původu žalobce prokazatelně nezpochybnil, a to ani nyní v řízení o žalobě. Rovněž z tvrzení žalobce o nedodržování lidských práv v zemi původu žalobce nelze vyčíst žádnou novotu či tvrzenou změnu oproti stavu v době řízení o prvé žádosti žalobce.

21. Ve správním spise nechybí ani předchozí rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 13. 2. 2025 pod č.j. OAM-1619/ZA-ZA11-ZA19-2024. Výše uvedený výčet podkladů, z nichž žalovaný čerpal pro vydání rozhodnutí, tvoří souhrn důkazů a z nich vyplývající údaje, které objektivním a dostatečným způsobem podávají informace nezbytné pro posouzení žádosti žalobce a přijetí konečného závěru o tom, zda bylo možné vyhodnotit jeho žádost jako přípustnou. Pakliže žalobce namítá nedostatečně zjištěný stav věci, neboť si žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro své rozhodnutí, a to včetně neprovedení pohovoru s žalobcem (k tomu viz uvedená argumentace shora) nezbyvá soudu než připomenout, že je to především žalobce, koho v řízení o opakované žádosti tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Žalobce však ani nyní v žalobě nepředložil žádné konkrétní argumenty týkající konkrétních okolností či skutečností (vyjma nově uzavřeného manželství s občankou ČR, k tomu blíže dále v odůvodnění rozsudku), ze kterých by bylo možné usuzovat, že se žalovaný vytýkaného nedostatku skutečně dopustil. Žalobcem obecně namítané pochybení nedostatečně zjištěného stavu věci, tudíž neshledal soud důvodným.
22. Co se týče žalobcovy argumentace stran nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona azylu, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když neposuzoval žalobcův případ z hlediska § 14 zákona o azylu, jelikož v daném typu řízení není k takovému postupu povinen. Namísto ustanovení § 14 zákona o azylu zákon připouští jinou variantu postupu žalovaného, a to dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 110/2019-74: *„Při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“).“* Nicméně ani ve vztahu k tomuto ustanovení neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným. V již citovaném rozhodnutí NSS rovněž vyjádřil názor, že: *„Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“* V tomto směru soud dále odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 Azs 410/2019 – 62, kde je uvedeno: *„Tvrzení o údajné stěžovatelově obtížné dluhové situaci není – v žádné myslitelné rovině – nové (podrobněji viz s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaného). Není jej třeba opětovně věcně posoudit. Nebylo proto ani povinností žalovaného řešit, zda u stěžovatele existují důvody hodné*

zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4 zákona o azylu). Jak se již stěžovateli dvakrát pokusil vysvětlit žalovaný, azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“

23. Co se týče žalobcem tvrzených „novot“ v podobě rodinných vazeb na území ČR - uzavření manželství s občankou ČR - konstatuje zdejší soud, že tato tvrzení se poprvé objevila až nyní v řízení o žalobě. Současně soud připomíná, že to je právě žalobce, kdo byl povinen, pakliže považoval tuto skutečnost za důvodnou, uvést ji již ve své žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalovaný není povinen za žalobce domýšlet a dohledávat, co by mohl žalobce chtít uvést jako azylové důvody v opakované žádosti. V tomto směru žalovaný neměl povinnost zjišťovat stav věci. Jelikož tuto skutečnost žalobce neuvedl ve své žádosti ani později v průběhu správního řízení a poprvé ji uvedl až v žalobě, nemohl se k jejímu obsahu žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřit, tudíž se nejedná ze strany žalovaného o pochybení zakládající nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy v této souvislosti. Soud doplňuje, že žalobcem nově tvrzené důvody spočívající v uzavření manželství, ač se jedná o nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Tím nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro přijetí žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Co se týče žalobcem citovaných rozsudků správních soudů a ESLP, neshledal soud tyto příléhavé případy žalobce.
24. Ke zmíněnému porušení čl. 8 Úmluvy soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2024, 5 Azs 257/2023 – 50 „*Stěžovatelka také v kasační stížnosti tvrdila zásah do rodinného života jak svých dětí žijících na území České republiky, tak i svého. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývají poměrně přísné podmínky pro nastoupení tzv. extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy (například rozsudek ze dne 6. února 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Ustanovení článku 8 Úmluvy „neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008–52).“ nebo na závěry učiněné v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27 „Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat brozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32). O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě stěžovatele nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou rozhodně nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze chápat jako neomezený závazek*

státu respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu, k čemuž v daném případě došlo, a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry krajského soudu, vč. toho, že hodlá-li stěžovatel svůj vztah dále rozvíjet v České republice, je třeba, aby zde svůj pobyt zlegalizoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců.“ S výše uvedenými závěry NSS se soud plně ztotožňuje a považuje je za příléhavé a plně aplikovatelné i na nynější případ žalobce.

25. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně v rámci správního řízení neuváděl nové skutečnosti, které mu nebyly známy již v řízení o jeho první žádosti, a které v rámci řízení o ní nebyly již posouzeny jako nedůvodné. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými a dostatečně odůvodněnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. srpna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně